

L'OU FERRAT

Qui conegui algú a qui no li agradin els ous ferrats que aixequi la mà ara mateix. Alguna mà enlaire? Cap ni una. I és que un bon ou ferrat no té rival, gastronòmicament parlant. Almenys, no per a la Lis, que és una devoradora compulsiva d'ous ferrats. Bé, no ho és perquè els pares només li deixen menjar un ou al dia. I dels set ous que es cruspeix a la setmana, només un pot ser un ou ferrat. I aquest és l'ou del dilluns al matí. Així, un dels moments més durs de la setmana es converteix en una ocasió sensacional que espera amb candeletes des de diumenge.

Val a dir que l'ou d'aquell dilluns era d'una perfecció sublim. Un ou de deu. O d'onze o de quinze, si voleu. Era tan extraordinàriament perfecte que la Lis no podia deixar de mirar-se'l mentre el RobotCuiner (un invent amb el segell de la família Testa) el treia de la paella. Amb el rovell majestuós cuit al punt, les vores de la clara cruixents i daurades (de les que fan crec-crec quan les mastegues) i aquella oloreta d'oli d'oliva acabat de fregir... Mmm!

La Lis volia assaborir-lo a poc a poc perquè fins dilluns vinent no se'n podria menjar cap altre. I hauria paladejat

l'ou ferrat amb tota la parsimònia del món, si no hagués estat pel seu germà Lleonard.

—Ja el tinc, ja el tinc! —va cridar el nen, entrant a la cuina mentre la família esmorzava en pijama.

A la mà duia un tros de paper de vàter amb uns gargots fets amb pintallavis vermell. La mare va fer una ganyota, segurament perquè imaginava que el seu pintallavis hauria quedat fet un desastre. I no s'equivocava.

El Thomas va prendre el paper al seu germà d'una urpada.

—Com coi es mira, això? —va demanar amb cara de no entendre res.

El Lleonard es va posar de puntetes. Li va agafar les manotes suades d'adolescent i les hi va fer girar junt amb el paper de vàter com si fossin el volant d'un cotxe.

—Així! —va dir tot cofoi—. En diré plantofador, perquè clavarà una plantofada a tot aquell que es deixi la porta d'una habitació o d'un armari oberta!

Set caparrons (els del pare, la mare i els seus cinc fills) van inspeccionar el dibuix que el Thomas subjectava per damunt de la taula de la cuina, on la llet amb cacau, el cafè, el te, les torrades i l'ou mig mossegat de la Lis es refredaven.

—Aquí hi posaré un sensor de moviment —va dir el Lleonard, assenyalant un petit cercle dibuixat al paper de vàter—. I el sensor anirà enganxat a una molla que serà com un braç mecànic que acabarà amb un guant. I el guant el farciré amb cotó fluix, perquè serà l'encarregat de clavar el mastegot a qui s'oblidi de tancar la porta.

—Un invent genial, fill! —va dir el pare, acaronent els cabells del Lleonard.

—M'ha vingut la idea al lavabo, quan m'he donat un cop amb el calaix que no tanca bé —va explicar rialler el nen, tocant-se un nyanyo que li creixia a la cuixa.

—La inspiració arriba en els moments més curiosos —va assegurar el pare—. Recordeu-ho: cal estar sempre ben atent, que d'arreu en pot sortir un gran invent!

Tots van felicitar el Lleonard.

La Lis també, malgrat que ho va fer a disgust.

I és que el Lleonard, amb tan sols sis anys, se li havia avançat. Ella ja tenia onze anys i seguia sense haver-se estrenat com a inventora.

—Va, Lis, que el proper invent dels Testa d'aquesta casa serà el teu! —va dir el pare amb bones intencions.

Però de vegades les bones intencions dels adults són tan maldestres com els paracaigudes que no s'obren.

—Això no és tan clar, papa —hi va ficar cullerada l'Albert—. Hi va haver un Testa que va fer el seu primer invent amb només dos anys. O sigui que potser l'Alexandre també li passarà al davant!

El petit dels cinc germans, l'Alexandre, just s'estava burxant el nas a la trona quan va adonar-se que tothom se'l mirava. Aleshores, va treure l'índex del forat del seu nassarró per mostrar orgullós el moc verd i llefiscós que se li havia enganxat al tou del dit.

Un ecs general va omplir la cuina.

—Està experimentant! —va defensar-lo el pare.

En aquell mateix instant, el nen va entaforar-se el dit dins la boca, i l'EEEEEECS va ser de l'alçada d'un campanar.

—No hi ha dubte que té l'instint de testar les coses com els bons inventors Testa —va sentenciar el pare, dissimulant el fàstic.

La pobra Lis, entre l'angúnia de veure aquella marranada que el pare aplaudia i el neguit de saber que el Lleonard l'havia guanyada (i que potser l'Alexandre també ho faria), va haver de sortir corrents cap al lavabo. El poc ou ferrat que s'havia menjat amenaçava de sortir a propulsió.

I dit i fet, el vòmit va brollar en cascada just quan la Lis va xocar contra el maleït calaix del lavabo que no tancava bé (el qual és a menys de mig metre de terra i és un autèntic tallacames). Les restes d'ou van aterrar sobre les seves sabatilles preferides. Unes sabatilles apelfades en forma de drac, que van passar d'escopir purpurina a vomitar ou ferrat.

La vida és així, està feta de revolts recargolats. Et lledes amb la il·lusió de cruspir-te un bon esmorzar i cinc minuts després et creix un nyanyo al mig del front i tens el genoll inflat com una botifarra.